

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γαλανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ		ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις	ἑτησία ἀρ. ν. 8	Ὁ Μυστηριώδης Θάλαμος, Paul Féval, (μετὰ εἰκόνας) μετάφρ. Ἑ. Σχινᾶ.—Ἡ Νύξ, (μετὰ εἰκόνας) ὑπὸ Ἑ. Σχινᾶ.—Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον, (βιβλιογραφία).—ΠΟΙΗΣΙΣ. ᾠδα Φιλανδική, Ἀλ. Παράσχου.—Ραπτική μηχανή. Ἱστορικὰ Ἀνέκδοτα, ὑπὸ Ἑ. Σχινᾶ.—Ποικίλα.—Λάσεις αἰνιγμάτων.—Αἰνίγματα.—Γνωστοποιήσεις.—Πίναξ Περιγυομένων.	Ἐν Ἀθήναις..... Λεπ. 40
» »	ἑξαμην. » » 5		» ταῖς ἐπαρχίαις..... » 45
» ταῖς ἐπαρχ. ἑτησία » » 40			» τῶ ἐξωτερικῷ..... » 25
» » » ἑξαμην. » » 6			
» τῶ ἐξωτερικῷ ἑτησία φρ. 45			Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50

—Δὲν εἶναι πλέον κτερός, ἐξιδύρσαν.—Σελ. 121, στήλη 3.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Paul Féval

Τὸ 1781 ἡ κόμησσα δὲ Ζωκούρτ κατ'αὐτὴν μετὰ τῆς θείας της, δεσποινίδος Ὀλίβας δ' Ὠδεμέρ, τὸν πύργον τῆς Ῥωβίλλης, κείμενον λεύγας τινὰς μακρὰν τῆς Καίν. Ὁ κ. Ζωκούρτ, ὑποστράτηγος, εὗρίσκετο εἰς τὰ σύνορα. Ἡ κόμησσα ἦτο εἰκοσαετής, ἦτο δὲ θελκτικὴ ὁ σύζυγός της, πολλῶ πρεσβύτερος αὐτῆς, τὴν ἡγάπα περιπαθῶς. Τεσσαρακοντούτης ὁ ἀνὴρ εἶναι ζηλότυπος, τοῦτο εἶναι παραδεδομένον· ὁ κ. Ζω-

κούρτ ἦτο ἴσως τοιοῦτος, ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία του δὲν περιβάλλετο τοὺς ἀποτόμους ἐκείνους τύπους τοῦ καλοῦ καιροῦ τῆς κωμῆδας· συμπεριφερέτο πρὸς τὴν σύζυγόν του μετὰ σεβασμοῦ καὶ γλυκύτητος. Αὕτη δὲ ἄλλως εἶχεν ἐκπληρώσει μετ' ἀκρας ἀκριβείας τὰ συζυγικά της καθήκοντα. Εἰάν ὁ γάμος της δὲν τῇ ἀπέφερε τελείαν καὶ ἀμνητὴ εὐτυχίαν, τοῦτο ἦτο μυστικόν της· οὐδεὶς εἶχεν ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα νὰ τῇ ζητήσῃ λόγον τῆς ἀνησυχου καὶ ἀορίστου μελαγχολίας της.

Ἡ δεσποινὶς Ὀλίβα δ' Ὠδεμέρ

ἦτο ὑψηλὴ καὶ κιτρίνη κυρία, συμπληροῦσα πρὸς μεγάλτην της δυσσάρσκειαν τὴν ὀγδόην πενταετηρίδα της· ἡ Ὀλίβα εἶχε δύο μεγάλα πάθη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· τοὺς Παρισίους καὶ τὸν γάμον. Διετέλει κόρη καὶ ἔζη ἐν τῇ ἐξοχῇ. Τὸ διπλοῦν αὐτὸ σφάλμα τῶν ὑπολογισμῶν της καθίστα τὸν ὁπωσδήποτε ὑποφερτὸν χαρακτήρα της δύστροπον καὶ φθονερὸν· ἡ κυρία ἐνασχόλησις αὐτῆς ἦτο νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀνεψιάν της, ἥτις τὴν ἄφινε πράττουσαν μετ' ἀγγελικῆς ὑπομονῆς.

Ἡ Ῥωβίλλη, ἀρχαῖος οἶκος

ἡμιπεπτωκώς, εἶχεν ἄχαρι τὸ ἐξωτερικόν· αἱ κέραμοι τῶν ὀξέων στεγασμάτων της ἐκρύπτοντο ὑπὸ παχὺ στρώμα λειχήνης.

Ὁ κ. Ζωκούρτ εἶχε καὶ ἄλλα πολλὰ κτήματα, ἀλλ' ἐπροτίμα ἰδιαζόντως τὴν Ῥωβίλλην.

Ἀναχωρῶν ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως ἡ σύζυγός του διαμείνῃ ἐκεῖ κατὰ τὴν ἀπουσίαν του. Ἡ δεσποινὶς Ὀλίβα ἀντέλεξεν ὑψηλοφώνως· ἡ κόμησσα, πάντοτε διατεθειμένη νὰ προλαμβάνῃ τὰς διαταγὰς τοῦ συζύγου της, κατέλιπε τοὺς Παρισίους χωρὶς νὰ γογγύσῃ.

Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῆς κάτω Νορμανδίας ὁ γηραιὸς πύργος ἔχαιρε μυστηριώδη καὶ παράδοξον φήμην. Ὁ κ. Ζωκούρτ εἶχεν ἐπισκευάσει πρὸς ἰδίαν χρῆσιν τὴν δεξιὰν πτέρυγα καὶ σχεδὸν ὅλον τὸ κεντρικὸν οἰκοδόμημα. Περὶ τοῦ μέρους τούτου οὐδὲν ἐλέγετο· ἀλλ' ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ παρείχεν ὕλην εἰς πληθὺν παραδόσεων. Ὑπῆρχεν εἰς τὴν πτέρυγα ταύτην θάλαμος, τοῦ ὁποίου οἱ τέσσαρες τοῖχοι καὶ τὸ ἔδαφος διέμειναν ἀθικτα εἰς τὴν γενικὴν κατάπτωσιν· τὸν ὠνόμαζον ὁ ἐ π ε σ τ ρ ω μ ἔ ν ο ς θ ἄ λ α μ ο ς. Οὐδεὶς ποτε ἐκοιμήθη ἐπὶ τῆς ἀρχαίας κλίνης, ἥτις ἀπετέλει αὐτὴ μόνη πάντα τὰ ἐπιπλά τοῦ ἐγκαταλειμμένου αὐτοῦ δωματίου· ἀλλ' ἡ παράδοσις ἀνεπλήρου τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν· ἦτο γνωστόν, ἐκ βεβαίας γνώσεως τοῦ πράγματος, ὅτι φρικτὴν γεγονότα συνέβαινον ἐν αὐτῷ ἅμα ἐσήμαινε μεσονύκτιον.

Ἦτο κατὰ τὰ μέσα τοῦ χειμῶνος· ἀπὸ ἑξ μηνῶν ὁ κ. Ζωκούρτ διετέλει ἀπών. Ἐσπέραν τινά, κατὰ τὴν καθημερινὴν συνήθειαν, ἡ κόμησσα εἶχε διέλθει μακρὰς καὶ ἀφορήτους ὥρας μετὰ τῆς θείας της· ἡ συνομιλία, καταπαύουσα ἐνίοτε, ἀνεξωογονεῖτο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ τινος κοινοῦ ἀντικειμένου. Ἡ δεσποινὶς Ὀλίβα ὤμιλει προθύμως περὶ συμμοῦ προθυμότερον ἐκακολόγει τὰς φίλας της· ἡρέσκετο δε ἰδίως καὶ ἐξαιρετικῶς εἰς αἰσθηματικὴν συζήτησιν. Ἡ κόμησσα ὑπεκρίνετο εὐμενῇ προσοχὴν καὶ ἀπεκρίνετο κατὰ τύχην· ὁ νοῦς αὐτῆς οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

— Δὲν ἐλάβετε ἐπιστολὴν τοῦ κ. δὲ Ζωκούρτ; ἠρώτησεν αἰφνης ἡ δεσποινὶς Ὀλίβα.

Ἡ κόμησσα ἐφάνη ἀρυπνιζομένη εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν.

— Τί σὰς γράφει ὁ ἀγαπητὸς αὐτὸς κόμης; προσέθετο ἡ δεσποινὶς Ὠδεμέρ.

— Μοὶ ἀναγγέλλει τὴν προσεχῇ ἐπάνοδόν του.

Ἡ Ὀλίβα ἐκρότησε τὰς χεῖράς της, τὰς ὁποίας ἠϋλάκουν ἤδη ἄρκεται ρυτίδες, ἡρωικῶς καταπολεμηθεῖσαι.

— Ὅποια εὐτυχία! ἀνεφώνησεν αὐτὴ μετὰ παιδικῆς παραφορᾶς χαρᾶς· θὰ ἐγκαταλείψωμεν λοιπὸν ἐπὶ τέλους τὸν φρικτὴν αὐτὸν πύργον! θὰ ἐπανίδωμεν τοὺς Παρισίους, τὸν βωμὸν τῶν χαρίτων, τῆς καλλονῆς, τῶν ἡδονῶν. Ἦτο καιρὸς, Κλαίρη, θ' ἀπέθνησκον.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶχεν ἐπαναπέσει εἰς τοὺς ῥεμβασμούς της.

Ἡ Ὀλίβα τὴν παρετήρησε μετὰ περιεργείας· εἶτα μειδίαμα πανούργον ἐπεκάθησεν ἐπὶ τοῦ στόματός της.

— Καὶ ἡ ἄλλη; ἠρώτησε μετὰ τόνου ἐμπιστευτικοῦ.

— Ἡ ἄλλη; ἐπανέλαβεν ἡ Κλαίρη, ρίπτουσα ἐπὶ τῆς θείας της βλέμμα ἐρωτηματικόν.

— Ἡ ἄλλη ἐπιστολή;

Ἡ κόμησσα δὲν ἐδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἀπότομον κίνημα τρόμου· αἱ παρειαί της ἠρυθρίασαν ἀδιόρατως· ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἡ ἄλλη... εἶπε διστάζουσα, εἶναι μιᾶς ἀρχαίας φίλης μου... μιᾶς συμμαθητρίας μου...

— Ἀ! εἶπεν ἡ δεσποινὶς Ὠδεμέρ, τῆς ὁποίας τὸ μειδίαμα κατέστη μᾶλλον σκωπτικόν· δὲν γνωρίζω ἐγὼ τὴν φίλην αὐτὴν, Κλαίρη;

— Δὲν πιστεύω.

— Ονομάζεται;

— Λουκία Βολμεράνζ, εἶπεν ἡ κόμησσα, προσπαθοῦσα νὰ καταστήσῃ σταθερὰν τὴν φωνὴν της.

Ἡ Ὀλίβα ἐποίησατο κίνημα διαφορούμενον καὶ ἀνῆλθε τὸν λυχνίσκον της.

— Τὸ ἵνομα αὐτὸ δὲν μὲ εἶναι ἀγνωστον ὅσον φαντάζεσθε, εἶπε· τὸ ἀνέγνωσα εἰς πολλὰ μυθιστο-

ρήματα... Κλαίρη, σοὶ εὐχομαι καλὴν νύκτα, ἀγαπητὴ μου ἀνεψιά.

Εἰποῦσά ταῦτα, ἀφοῦ ἐρρίψεν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ὕστατον καὶ ἀμείλικτον βλέμμα, ἀπεσύρθη βαδίζουσα βραδέως.

Ἐκφρασις δυσαρεσκείας ἐπεσκίασε τὸ χάριεν πρόσωπον τῆς Κλαίρης.

— Δὲν ἐπρεπεῖν ἴσως ν' ἀποκρύψω αὐτὴν τὴν παραφροσύνην, ἐσκέφθη. Κα' ἐν τούτοις ἡ θεία μου εἶναι ἐλαφρά, ὁ σύζυγός μου ζηλότυπος... Ναί, προτιμῶ νὰ τὴν ἡξεύρω μόνη...

Ἀκουσίως ἡ χεὶρ της ἐζήτησεν ὑπὸ τὸν στηθόδεσμόν της μικροσκοπικὸν γραμματίον. Τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐξίαν καὶ τὸ ἐκράτησεν ἐπὶ μικρὸν ὑπεράνω τῆς φλογός· εἶτα μεταβάλλουσα γνώμην τὸ ἥνοιξεν.

— Παιδίον! ἐφιθύρυσεν, ἐνῶ οἱ ὠγαῖοι δάκτυλοί της συνέπτυσσον περιφρονητικῶς τὸν χάρτην· με ἀπειλεῖ ὅτι θὰ ἐλθῇ!

Ἦνοιξεν ἐτέραν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν διέτρεξε διὰ βλέμματος ἀφορημένου· ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο τοῦ κ. Ζωκούρτ. Πρὶν ἡ περαιώσῃ τὴν πρώτην σελίδα, ἡ κόμησσα ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς της, καὶ τὸ πνεῦμά της παρεδόθη εἰς τὸν νυσταλέον ἐκείνον ῥεμβατμόν, τὸν ὁποῖον προκαλοῦσιν ἡ ἡθικὴ κόπωση, ἡ μοναξία καὶ ἡ σιγὴ.

Ὁ Ραυμόνδος ἦτο ὡσαύτως ἀνεψιὸς τῆς δεσποινίδος Ὀλίβας.

Ἡ Κλαίρη καὶ αὐτὸς εἶχον ἀνατραφῇ ὁμοῦ, εἰς τὸν πύργον Ὠδεμέρ, μέχρι τῆς ἡλικίας δεκατεσσάρων ἐτῶν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὁ Ραυμόνδος ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους πρὸς περαιώσιν τῶν στρατιωτικῶν σπουδῶν του. Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ὑπῆρξε Ὀλιβερά· τὰ δύο παιδιὰ ἠγαπῶντο.

Ὁ Ραυμόνδος καθὼς τεύσε τὴν Κλαίρην νὰ τῷ διατηρήσῃ τὴν καρδίαν της, ὅπερ αὐτὴ ὑπεσχέθη κλαίουσα. Ὅταν μετὰ δύο ἔτη ὁ κόμης δὲ Ζωκούρτ ἐζήτησε τὴν χεῖρά της, ἡ νέα κόρη ἀντέταξε τὴν δοθείσαν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Ραυμόνδον.

Ἀλλ' ὁ κόμης ἦτο πλούσιος καί, νέος ἔτι, ὑποστράτηγος. Συ-

νοικέσιον τοιοῦτον ἱκανοποιεῖ τὰς φιλοδόξους ὀρέξεις τῆς οἰκογενείας. Ὡδεμέρ' ἐθεώρησαν τὴν ἀντίρρησην τῆς Κλαίρης λόγους παιδαριώδεις καὶ ὁ γάμος ἐτελέσθη.

Ὁ κ. Ζωκούρτ ἦτο ἀνὴρ καθ' ὅλα διακεκριμένος, πνευματώδης, ἀλλὰ σιωπηλὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς μέχρι ψυχρότητος. Πᾶσα λέξις, ὅσον ἤδεῖα καὶ ἂν ἦτο, ἐλάμβανεν εἰς τὸ σόματιον ἐκφρασιν αὐστηράν. Οἱ τρόποι τῆς συμπεριφορᾶς του ἦσαν σοβαροὶ καὶ πάντοτε ὑποταγμένοι εἰς τοὺς κανόνας τῆς λεπτοτάτης ἐθιμοτυπίας. Ὡς ἀξιωματικὸς εἶχε δώσει, σωφρονίζων τοὺς πολίτας τῆς Γενεύης, δείγματα νοημοσύνης καὶ σταθερότητος. Εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς περιέβαλε τὴν σύζυγόν του διὰ φροντίδων φιλοστόργων καὶ ἀεχνάων· ἡ ζηλοτυπία του, ἂν εἶχε τοιαύτην, δὲν ἐξηλοῦτο τὸ παράπαν· ἦτο μᾶλλον αὕτη ὑπερβολικὴ δυσπιστία περὶ ἑαυτοῦ ἢ ὑπόνοια· ἐχρειάζετο ἅπαντα ἡ γυναικεῖα διορατικότης, ὅπως μαντεύσῃ ταύτην ὑπὸ τὸν χρωματισμόν, δι' οὗ ἐγίνωσκε νὰ τὴν καλύπτῃ. Εὐγενὴς τὴν καρδίαν καὶ ἐμπειρὸς περὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ συμπεριφοράν, ἐμαρτύρει κατὰ πᾶσαν περίστασιν πρὸς τὴν Κλαίρην ἐμπιστοσύνην ἀπεριόριστον. Ἡ Κλαίρη δὲν ἠγάπα αὐτὸν ἐρωτικῶς· ἀλλὰ συγκινήθησα ἐκ τῶν φροντίδων του, ὑπερήφανος ὅτι ἐμάλαζε τὸν ἄκαμπτον ἐκεῖνον χαρακτήρα, συνέλαβε διὰ τοῦ χρόνου πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν βαθεῖαν καὶ ἀφοσίωσιν.

Ἡ οἰκογένεια Ὡδεμέρ' ἔδρεψε πάντα τὰ ὀφέλη, τὰ ὅποια ἀνέμενεν ἀπὸ τῆς ἐνώσεως αὐτῆς. Ὁ κόμης εἶχεν ἰσχύν· ἡ εὐτυχὴς ἐπιρροή του ἐπεξετάθη μέχρι τοῦ Ραυμόνδου, ὅστις ἔλαβε τὰς ἐπωμίδας τοῦ λοχαγοῦ, ὡς ὑπασπιστῆς τοῦ κ. Ζωκούρτ. Ἀπὸ διετίας ἤδη ὁ Ραυμόνδος κατεῖχε τὴν θέσιν του· πλήρης ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὸ ἐπάγγελμά του, συνδεόμενος πρὸς τὸν ἀρχηγόν του διὰ τῆς ἐγγνωμοσύνης καὶ τῆς φιλίας, διῆγεν ἀμέριμνον καὶ εὐθυμον βίον. Μόλις τῷ ἐπανήρχετο ἐνίοτε ἡ μαμακρυσμένη ἀνάμνησις τοῦ πρώτου ἐρωτός του, ὅπως φέρῃ περιφρονητικὸν μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ πρωτοπείρου Δὸν

Ζουάν. Ἀλλ' ἡ παροιμία, δραματοποιηθεῖσα ὑπὸ διακεκριμένου ἀκαδημαϊκοῦ, δὲν ἠδύνατο ἐπὶ μακρὸν νὰ ψευσθῇ.

Ἡ Κλαίρη καὶ ὁ Ραυμόνδος κεχωρισμένοι ἕως τότε ἐκ τῶν περιστάσεων, ἐπανεῖδον ἀλλήλους τὸ πρῶτον ἐξ μηνῶν πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἀρχεται ἡ ἡμετέρα ἱστορία.

Ὁ Ραυμόνδος ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος· ἔρως ἀκαταμάχητος κατεκυρίευσεν αὐτόν. Ἡ Κλαίρη ἤκουσε τὴν ἐκφρασίν του μετ' εἰρωνικῆς εὐσπλαγχνίας· ὁ Ραυμόνδος ἠπατήθη καὶ ἔλπισεν. Ὁταν ὁ κόμης ἀπῆλθε τῶν Παρισίων, ὁ ὑπασπιστῆς του δὲν τὸν ἔκολούθησεν.

Ἐπὶ ἐξ μηνῶν ὁ κόμης ἔγραφε κατὰ δεκαπενθήμερίαν περίπου· ὁ Ραυμόνδος ἐδιπλασίαζε τὴν δόσιν· ἐκάστην ἐβδομάδα ἐφθανε καὶ μία ἐπιστολή του. Ἦτο ὥραιος καὶ ἐκλαμπρὸς ἱππότης· ἡ Κλαίρη τὸν ἐπανεῖδεν οὐχὶ ἀνευ συγκινήσεως, ἀλλ' ἀνίκανος νὰ προδώσῃ τὰ καθήκοντά της καὶ πεποιθήσιν ἔχουσα εἰς τὸ ἀδύνατον τοιαύτης πράξεως, ἐλάμβανε τὰς ἐπιστολάς τοῦ ἐξαδέλφου της, ἀρκουμένη εἰς τὸ νὰ μὴ τῷ ἀπαντᾷ. Ὁ Ραυμόνδος συνέλαβεν ἐλπίδα· ἡ ἐλπίς του ἐξηψε ψευθεῖσα τὸ πάθος του μέχρι παραφροσύνης· ἡ τελευταία ἐπιστολή του, ὡς εἶδομεν, ἦτο ἀληθῆς ἀπειλή. Ἡ Κλαίρη ὥχτειρε τὴν ἀπειλήν του καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ πιστεύσῃ αὐτήν.

Ἡ αἶθουσα, ἐν ἣ εὗρίσκε ο τὴν ἐσπέραν αὐτήν, ἔκειτο ἐν τῷ ἰσογαίῳ· ἐπεκράτει ἐν αὐτῇ ψυχὸς καὶ ὑγρασία· τὸ πῦρ σχεδὸν σβεσθέν δὲν ἐθέρμαινε πλέον. Ὑπὸ ἐλαφροῦ καταληφθεῖσα ὕπνου καὶ μὴ ἐννοοῦσα τὴν κατέχουσαν αὐτὴν κακοδιαθεσίαν, ἡ Κλαίρη ἐζηκολούθει ἐπιπόνως τὸν ὄνειρόν της· τῇ ἐφαίνετο ὅτι ὁ κ. Ζωκούρτ ἐπανήρχετο ζηλότυπος καὶ ὠργισμένος· ἐξ ἀπροόπτου συμπτώσεως περιστάσεων ἡ ζηλοτυπία του ἦτο κατὰ τὰ φαινόμενα καθ' ὅλα δεδικοιολογημένη· ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐστέναζε καὶ ἐθρήνει ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ἐφιάλτου αὐτοῦ.

Αἶφνης ἀνεπήδησεν ὀρθία· ὁ ἀνεμὸς ἐπατάγει εἰς τὰ παράθυρα

καὶ ἔσειεν ἔξω τὰ δένδρα. Ἡ Κλαίρη ἠκροᾶτο ἐν στάσει δειλῆς προσδοκίας. Ἐνῶ ἤρχιζεν ἀναθάρροῦσα, τρεῖς κτύποι ἠκούσθησαν εἰς τὰς ὕλους μετὰ προφυλάξεως. Ἡ Κλαίρη ὠχρίασεν· ἐξέτεινε τὴν χεῖρα νὰ λάβῃ τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος, ἀλλ' ἐκρατήθη καὶ διετέλεσεν ἀναποφάσιτος. Ἐκρυσαν καὶ αὖθις.

— Ἐάν ἦτο αὐτός! ἐψιθύρισεν.

Αἱ λέξεις αὗται ἐξέφραζον δισταγμόν, τὸν ὅποτον δὲν εἶχεν ἐξ ἐνστίκτου· ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ Ραυμόνδος ἦτο ἐκεῖ. Τεθορυβημένη, ἀδυνατοῦσα νὰ συνάψῃ τὰς ἰδέας της, ἠσθάνετο ἐν τούτοις ὁποίας σκληρὰς ὑπονοίας ἐδύνατο νὰ κάμῃ νὰ θαρύνωσιν ἐπ' αὐτῆς ἡ παρουσία τοῦ ἐξαδέλφου της. Ἐκεῖνος ἐδιπλασίαζε τὰ σημεῖα καὶ ἐκρυσεν ἰσχυρότερον, ἐφ' ὅσον ἡ ἀνυπομονησία τὴν κατελάμβανεν. Τὸ ἔσχατον τοῦ κινδύνου ἀπέδωκεν εἰς τὴν κόμησσαν μέρος τῆς παρουσίας τοῦ πνεύματός της. Δύο μέσα ἐπαρουσιάζοντο· ν' ἀνοίξῃ ἢ ν' ἀναχωρήσῃ. Ἡ νεαρὰ γυνὴ συνέκρινεν ἀμέσως αὐτὰ πρὸς ἀλλήλα.

Ἐξω ὁ Ραυμόνδος ἠδύνατο ν' ἀνακαλυφθῇ· ἡ δεσποινὴς Ὡδεμέρ' εἶχε μαντεύσει τὸν ἐρωτὰ του, ἴσως εἶχε καὶ γνῶσιν τῆς ἀλληλογραφίας ἐκείνης· ἀφρόνως ἐπιτραπίσης· ἦτο ἀκριτόμυθος· ἐκεῖ ὑπῆρχεν ὁ ἀληθὴς κίνδυνος. Ἡ κόμησσα διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον ἀποφασιστικῶς· τὸ ἠνοιξεν. Ὁ Ραυμόνδος, τὰς τρίχας ἔχων λευκάς ἐκ τῆς πάχνης, τὰ ἐνδύματα κάθυγرا, διῆλθε τὸν ἐξώστην καὶ ἔπεσε γονυπετῆς.

— Ἀγαπητέ ἐξαδέλφε, εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ ψυχροῦ μειδιάματος, δὲν σὰς ἀπηγόρευσα νὰ ἐρχεσθε εἰς τὸν οἶκόν μου, δὲν εἶπα νὰ σὰς κλείσωσιν τὴν θύραν.

Ἐκλείσεν αὕτη τὸ παράθυρον καὶ ἐπανελάβε τὴν παρὰ τῇ ἐστίᾳ θέσιν της.

Ὁ Ραυμόνδος ἠγέρθη τεταραγμένος.

— Εὐαρεστήθητε νὰ καθήσετε καὶ νὰ μὲ ἀκούσετε! Ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα, τῆς ὁποίας ὁ τόνος καθίστατο σοβαρὸς. Ἐλάβον τὰς ἐπιστολάς σας· δὲν τὰς διεκοίνωσα εἰς τὸν κόμητα· ἠγάπων νὰ διατηρήσω δι' ὑμᾶς, σύντροφον τῆς

παιδικῆς μου ἡλικίας, λείψανον ἐκτιμήσεως· εἶχον ἀδίκον, διότι ἰδοὺ ὑμεῖς ἐλθόν.

— Εὐνάμην νὰ μένω μακρὰν ὑμῶν! ἐστὲναξεν ὁ Ραυμόνδος.

— Ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν μου, ὑπέλαβεν ἡ Κλαίρη, ἥτις εἶχεν ἀνακτῆσαι ὅλην τὴν ψυχραιμίαν της· τὸ μέγιστον δυστύχημα, ὅπερ δύναται νὰ με πλήξῃ ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, θὰ ἦτο ἡ ἀπώλεια τῆς ἐμπιστοσύνης του· με ἐκθέτετε εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ δυστυχήματος αὐτοῦ, ἐξ ἀδελφέ μου· καταχρώμενος τῆς ἀσυνέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπομονῆς μου, παρουσιάζεσθε παρ' ἐμοί, οὐχὶ ὥς ἔχει τὸ δικαίωμα συγγενῆς νὰ τὸ πράξῃ, φανερὰ καὶ ἐνώπιον τῶν θεραπόντων μου, ἀλλὰ νύκτα, μυστικά, μετὰ τῶν προφυλάξεων ἐραστοῦ εὐνοουμένου... Ἐὰν δὲν ᾤκτειρον τὴν ἀπερίσκεπτον νεότητά σας, ἐξ ἀδελφέ μου, θὰ σᾶς περιεφρόνουν!

— ὦ! Κλαίρη, Κλαίρη! θέλετε νὰ με συντρίψετε! ἀνεφώγησεν ὁ Ραυμόνδος μετὰ φωνῆς ἀπέλπιδος.

Εἶχεν αὖθις γονυπετήσῃ· δάκρυα ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ κόμησσα συνεκινήθη καὶ κατέβαλεν, ὅπως κρύψῃ τὴν ταραχὴν της, προσπάθειαν, ἥτις δὲν διέφυγε τὸν νέον λοχαγόν. Τέσσαρα ἔτη ἀποχωρισμοῦ δὲν εἶχον κατορθώσει, ὥστε ν' ἀπομάθωσι τὴν ἄφωνον καὶ ἰδιαιτέραν διάλεκτον, ἣν λαλοῦσιν αἱ καρδίαι, αἵτινες τὴν ἠξεύρουσιν! Ἡ Κλαίρη ἀνέγνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ραυμόνδου, ὡς οὗτος ἀνέγνω εἰς τὸ βλέμμα τῆς Κλαίρης· παρετήρησεν αὕτη ὅτι ἡ κακῶς ἀποκρυβεῖσα συγκίνησις της κατέστρεψε τὴν ἐντύπωσιν τῆς σοβαρᾶς δημηγορίας της.

— Εξ ἀδελφέ μου, εἶπε διπλασιάζουσα ψυχρότητα, ἀναγκάζομαι νὰ θεωρήσω πάντα ταῦτα ὡς παροδικὴν διάψευσιν...

— Παροδικὴν!... ἠθέλησε νὰ διακόψῃ ὁ Ραυμόνδος.

— Ὁ κόμης εἶναι εὐεργέτης σας, ὑπέλαβεν ἡ Κλαίρη· θέλω νὰ πιστεύσω, ὅτι ἡ φαντασία σας σᾶς ἔκαμε νὰ τὸ λησμονήσετε πρὸς στιγμὴν· εἶναι καιρὸς νὰ σᾶς τὸ ὑπομνήσω... Καὶ τώρα, ἐξ ἀδελφέ μου, ἡ συνάντησις αὕτη πρέπει

νὰ τελειώσῃ· ἡ θεία μου δύναται νὰ μᾶς καταλάβῃ, ἡ ἐλευσις ἐνὸς τῶν ὑπηρετῶν θὰ με κατέστρεψεν ἀνεπανορθότως...

Ὁ Ραυμόνδος ἠγέρθη σπουδαίως καταπεπληγμένος.

— Εἶμαι παράφρων, εἶπεν, ἄθλιος παράφρων! δὲν ἐσυλλογίσθην τίποτε ἐξ ὅλων αὐτῶν! ἀνέμενον ἐπαναβλέπων σας τὴν εὐτυχίαν, Κλαίρη!...

Ἠκούσθη μακρόθεν ἐν τῇ ἐξοχῇ θόρυβος συγκεχυμένος ἵππων καὶ τροχῶν· ἐφαίνετο ὅτι ἁμαῖα διήρχετο τὴν μεγάλην ὁδόν, εἰς τὴν ἄκραν τῆς δεινδροστοιχίας τῆς φερουσῆς εἰς τὸν πύργον. Οἱ κύνες προσδεδεμένοι ἐν τῇ αὐλῇ ἤρξαντο ὕλακτοῦντες. Ἡ Κλαίρη ἔτεινε τὸ οὖς.

— Ὑπέφερον τόσον! ἐξηκολούθησεν ὁ Ραυμόνδος, ἐνθάρρυνθεις ἐκ τῆς σιωπῆς τῆς ἐξ ἀδελφῆς του· ἐὰν ἠξεύρετε πόσον ἡ ὑπαρξίς με εἶναι πικρά ἀφ' οὗτου σᾶς ἐπανεῖδον νυμφευμένην, χωρισμένην ἀπ' ἐμοῦ διὰ παντός, θὰ ἐθέτατε τέρμα εἰς τὴν ψυχράν αὐτὴν δεξιῶσιν, Κλαίρη! θὰ μ' ἐλυπείσθε ἴσως!

Ἡ ἁμαῖα εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν δεινδροστοιχίαν, ὁ κρότος ἐπλησίαζε ταχέως· ἠκούετο διακεκριμένον καὶ ταχὺ τὸ βῆμα τῶν ἵππων· ἡ κόμησσα ἠχροάζετο ἀσθμαίνουσα.

Ὁ Ραυμόνδος οὐδαμῶς εἰς τοῦτο προσεῖχεν.

— Μὲ ἠγαπάτε ἄλλοτε, ἔλεγεν. ὦ! ποσάκις ἔχυσα δάκρυα εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς παρελθούσης εὐτυχίας! Διατί νὰ μὴ μου διατηρήσετε τὴν καρδίαν σας, Κλαίρη!...

— Ἀπωλέσθην! ἐφιθύρυσεν ἡ νεαρὰ γυνὴ διὰ φωνῆς συντετριμμένης.

Ὁ Ραυμόνδος τὴν παρετήρησεν ἐκπληκτος· ἐξέτεινεν αὕτη σιωπηλὴ τὴν χεῖρα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς δεινδροστοιχίας καὶ κατέπεσεν ἡμιλιπόθυμος ἐπὶ ἔδρας.

Ὁ κρότος εἶχε παύσει· ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμᾶς κτυπήματα ἰσχυρὰ ἠκούσθησαν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πύλην. Ὁ Ραυμόνδος ἐμάντευσε καὶ ἐρρίγησεν.

— Χαῖρε, Κλαίρη! εἶπεν.

Αὕτη ἠγέρθη τρέμουσα, ἐκ-

φρων· ὁ Ραυ τοῦ ἐξώστου.

— Σταθῆτε, κερραῖεν αὕτη. Θέλετε λοιπὸν πρῶτος σεῖς νὰ εὐχηθῆτε τὸ καλῶς ἦλθεν εἰς τὸν κ. Ζωκούρτ, τὸν σύζυγόν μου;

Ἡ αἶθουσα ἠνοίγετο εἰς τὴν αὐλὴν καὶ οἱ ὑπηρεταὶ ἐσπευδον ν' ἀνοίξωσιν.

— Τί νὰ πράξω; ἠρώτησεν ὁ Ραυμόνδος ἐν ὑπερτάτῃ ταραχῇ. Εἶπατέ μοι, τί ὀφείλω νὰ πράξω; καὶ ἂν πρέπη ν' ἀποθάνω, θὰ τὸ πράξω!

Ἡ Κλαίρη ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀποθαρρύνσεως.

— Δὲν εἶναι πλέον καιρὸς, ἐφιθύρυσεν.

Ὁ Ραυμόνδος ἔτρεχεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς παράφρων, καταρώμενος τὴν τύχην καὶ ἑαυτόν· τὰ βαρέα κλεῖθρα τοῦ πυλῶνος ἤρξαντο ἀνοιγόμενα. Αἶφνης ἡ κόμησσα ἤρπασε λαμπάδα.

— Ἐλθετε, εἶπε, λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ Ραυμόνδου.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές) Ε. Σχ.

Η ΝΥΞ

... Ἡ Νύξ παράδοξος καὶ ἰδιότροπος κυρία, ἰδιότροπος καὶ παράδοξος ὡς γυνὴ ἀγαπᾷ ἴσα τοὺς ἐραστὰς καὶ τοὺς θῶας, τὸν κατάκοπον ἐργάτην καὶ τὸν κλέπτην, τὴν Σελήνην μετὰ τῶν ἀστέρων καὶ τὸ ἔρεβος, τὴν γαλήνην καὶ τὴν τρικυμίαν, τὸν ναύτην καὶ τὸν πειρατήν. Ἀλλ' οὐδὲν ἄξιον ἀπορίας· μὴ δὲν ἦναι Ἡ καὶ αὕτη, ἥτοι γένους θελυκοῦ, ὡς θὰ ἔλεγε γραμματοδιδάσκαλος;

... Νύκτα τινὰ τὴν Νύκτα παρεκάλεσεν ὁ Ζεὺς νὰ στήσῃ τὸν δρόμον τῶν σφριγάντων ἵππων της, νὰ βραδυπορήσῃ ἄγγελος τοῦ ἀγγέλλματος τοῦ Διὸς ἦλθε πρὸς τὴν Νύκτα ὁ Ἑρμῆς καὶ ἤκουσεν αὕτη αὐτοῦ καλῶς, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρει ἡ μυθολογία, ἂν καὶ μετ' αὐτῆς ὁ Ἀργεϊφόντης κατὰ τὴν βραδείαν της παρέμεινε παρείαν, ἢ τοὺς ἵππους προσέδεσαν πρὸς δρόμν, ἢ...

Ἦτο ἡ νύξ, καθ' ἣν ὁ Ζεὺς κατήλθε παρὰ τῇ Ἀλκμήνῃ, ἵνα φέρῃ εἰς τὸν κόσμον τὸν Ἡρακλῆν, μέλλοντα νὰ λύσῃ ἀπὸ τῶν δεσμῶν τὸν Προμηθεά, ἄλλον Ἀδὰμ αὐτόν, προσηλωμένον εἰς τὸν Καύκασον, καὶ φονεύσῃ τὸν Γυπα, ἄλλον Σατανᾶν. Ἦτο νύξ μακρά, ὡς ὀλίγαι κορελθοῦσα στιγμαὶ· τῶσον ἦτο ἄκματος ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἀλκμήνη ὥραια!

Πολλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην συνέβησαν